

ורד ריבקין

שישה שירים

בהמה

אלו גדי קשורות
היה עורי חותך בחבל.
רק קולי יכול להיות רך
אך אין בו די.

אני יודעת נפש בהמתי:
רוגזת על מולידתה.
בחוץ עלתה השמש
אחרי ליל אין-אונים ארץ.

אני יודעת נפש בעלי:
אם חשב שבחוץ מחכים אוהביו
לא ידע שאוהביו היחידים
הם אני.

נטועה

אני נטועה במקומי,
דבר לא נשאר לידי.

מה שקורה ומה שאיננו קורה
כשתי צלחות על שלחן;
לא חגיגית אשב להרגיש.

בבית השלישי תש כחי מלכרח
ואני קמה בפראות:
הרחמים שהשאירו את צלחתי נקיה,
טפחו בדל סיגריה –
עדות לאורח.

שקר שהים יטביע

הפחד לבזבז את המים שאף פעם
אינם מסתירים את הים;
הפחד לצאת לא יפה את ביתי.
אם יגנב אותו הים הגדול
גם מערבולת לא תזכר
להקים סופה.

אין סופה שתסתיר את שקרי.
אין שקר שהים יטביע
או ישטף כמליחות מעלי.

שעון

היום הזה ערירי;
המחלה בו מתוקה.
השעון שותה מייני
ונרדם אל מול הגן המתרוקן.
כל שעה בה אשכב לישן, לא עיפה,
תחסיר מהשפיות מנת רגע אחת.
המזרן צועק עלי שכבי.

לא צעקות ולא לחישות מוסיפות
להצהרות שעולי, לבדן הן עומדות
כמחוגים שאבדו את אפם.

גזירה שווה

אֶלְחֵשׁ לְרוּחַ :
חֶלְקֵי לְעוֹלָם הַזֶּה.
לְחִישָׁתָהּ חֲזָרָה :
שְׁמִיטַת חוֹבוֹתַי בְּעוֹלָם הַבָּא.

חֲסָרֵי מִשְׁקָל
עוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלָם הַבָּא ;
מְשֻׁרְתִים שְׁפִטוּרֵיהֶם קַרְבִּים.

אֶסְתַּגֵּר כְּלַחֲשָׁה ;
הָעוֹלָם הוּא נוֹצָה בְּמַעוֹפָה.

אֵט אֵט נֶעֱקֵב אַחֲרֶיהָ
הָרוּחַ וְאֲנִי
וְנִצָּחַק לְתַמִּימוּתָהּ.

כוח זרועו

הָעוֹלָם הוּא בְּגָדֵי.
אִם אֶתְפָּשׂט מִמָּנֹו
יִחַטְפוּהוּ הַתְּאֹוֹת.

לֹא, הָעוֹלָם הוּא הַקָּר ;
בְּחֶסֶר אוֹנִים לְבִשְׁתִּי אוֹתוֹ
לְהַתְחַמֵּם. יוֹם אֶחָד נְטִיתִי אֵלָיו
וּבְפָחוֹת מִיוֹם אֵעֲלֵם.

בְּכַח זְרוּעוֹ נוֹתַרְתִּי לְבוֹשָׁה,
בְּכַח זְרוּעֵי וְתַר וְהִיָּה לְאֵלֵם.